

Predikan i Centrumkyrkan 170528 Hjälparen kommer årg 3

Våren är en märklig tid. Jag tycker jag väntar och väntar och så exploderar det och jag känner mig närmast snopen och oförberedd. Jag tänker att jag väntar så mycket att jag missar att se tecknen på att det ändå går framåt på något vis. För det är ingen explosion. Det är inte så att det händer på ett ögonblick att naturen slår ut. Det har förberetts och mognat under hela vintern, det vi ser bryta fram nu. Bakslagen, de kallare dagarna har bromsat upp processen emellanåt, men den har stadigt gått framåt. Det är tacksamt för mig som uppskattar våren, att se livet bryta fram. Det ger en fantastisk resonansbotten åt Påskens och Pingstens berättelser om livets seger över döden och ljusets seger över mörkret. Men just idag, söndagen före Pingst, söndagen efter Kristi himmelfärd, kan ju väcka tankar på både hopp och förtvivlan, när vi gör Bibelns berättelser till livsmönster och tankeväckare. Bibelberättelsen idag har fört oss till Andens väntrum. I ett väntrum finns ofta mycket energi. Någon är orolig, rädd, någon är förväntansfull eftersom man äntligen ska bli frisk. Någon har ont. Någon läser tyst en tidning som handlar om något man inte är särskilt intresserad av. Ett barn leker i ett hörn, ett annat klättrar på alla lediga stolar som finns. Någon har väntat alldeles för länge på att bli uppropad och ytterligare någon har helt enkelt glömt att anmäla sin närvaro. Det är laddat. När sköterskan kommer rycker alla till. Är det min tur nu? I lärjungarnas liv är Jesus borta, *igen*. Om förvirringen var stor direkt efter uppståndelsen, hur stor torde den inte ha varit när Jesus lyfts bort ifrån

dem den här gången. Men kanske är det just förvirringen och överraskningen som är den bästa ingången för Gud att gripa in? Jag minns själv känslan av tomhet, den gången jag tydligast upplevde Guds närhet för sådär 40 år sedan. Jag tänker också på pingstpastorn som sa att i den gamla översättningen av pingstundret "en stor rörelse uppstod" - pingströrelsen byggde på det. I den nya översättningen står det att "förvirringen blev stor". Förvirring och rörelse kanske hör ihop. Väntar du på den heliga Anden? För 13-14 år sedan hade vi en grundkurs i kristen tro i den församling jag var pastor då. Mitt uppdrag blev att tala om den heliga Anden, hjälparen. Jag fick brottas en del med att acceptera uppdraget. Jag har alltid varit försiktig och skeptisk till starka känslouttryck, inte minst på det andliga planet. Men jag tror på Guds som treenig Fader, Son och Ande. Jag har döpt och meddelat den heliga Anden och jag är själv döpt på samma sätt och i samma tro, kom jag fram till. Jag behöver inte vänta. Jag har fått Anden, i mitt dop och i min tro. Och den tar sig uttryck i mitt liv, utifrån min personlighet och mina gåvor. Det var befriande att komma fram till det. När jag ber inledningsbönen i en gudstjänst försöker jag undvika att be att Gud ska komma till mig eller oss. Jag tänker att Gud redan är här, före oss och med oss. Jag ber om att få hjälp att själv vara närvarande, men jag behöver inte be om Guds närvaro. Att ropa efter Gud är inte konstigare än att Jesus på korset ropar "Min Gud, varför har du övergett mig?", men jag menar att vi inte är övergivna, ens när vi tror att vi är det. I relation till texterna vi läst idag stämmer det

ganska väl att tro på en Gud som talar till oss i den stilla susningen, inte i stormen, jordskalvet eller i den våldsamma elden. Så vad händer när kyrkan, Guds folk, du och jag, *lever* tron på den heliga Anden? När vi inte behöver vänta längre? Kanske växer modet lite mer? Tänk om det inte ska *kännas* på ett visst sätt för att vara rätt. Jag brukar ofta tala om att lyssna, till Gud, till mig själv och till andra. Lyhördhet och empati är mer än passivitet och sympati. Jag behöver skaka av mig min stelhet ibland, kanske bli förvirrad eller berörd.

"Bengt Ekelund, varsågod!" Mitt hjärta dunkar lite extra. Nu är min stund kommen. "Det ser bra ut" säger läkaren. Du kanske kan träna lite mer, så ska du se att du får ännu mer ut av ditt liv.

Är det vad jag väntar på, att bli uppropad, kallad? Kanske behöver jag öva också mitt andliga liv, för att inte bli alltför framtung? Väntan är inte populärt i vår tid. Många jag möter till vardags i fängelset tar ändå vara på *sin* väntetid. En del ber och funderar, ja. Men nästa alla tränar fysiskt.

Tänk om vi kyrkan gjorde likadant med det som är vårt uppdrag. Att vi övade och tränade på vår andliga fysik och att vi vågade, än mer tro på det vi redan har i Guds närvaro och i hans andes ledning. Nu ser jag att dörren verkar öppnas. Det susar till, som av ett vinddrag. Undrar vem som kommer in, undrar vem som blir kallad den här gången. Nästa söndag är det Pingstdagen. Det gör mig förvirrat förväntansfull. Amen